

prezență. Toate rugăciunile noastre sunt făcute la persoana a doua singular: „Împărate Ceresc, Care pretutindeni ești (...). Vino și Te sălășluiește întru noi”. Deci ne adresăm unei persoane care este de față: „Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-Se numele Tău...”. La fel și Născătoarei de Dumnezeu: „Bucură-te cea plină de har, Marie...”. Nu zicem: „Să se bucure Fecioara”. Sau sfinților: „Cuvioase părinte, roagă-te pentru noi”.

Adresanții acestor rugăciuni sunt persoane prezente nouă, chiar dacă în chip nevăzut. Așadar, toate rugăciunile pe care le rostim sunt întemeiate pe convingerea că nu sunt adresate unor persoane absente, ci unora care ne aud, fiind de față, deși noi în rugăciune nu vedem cu ochii trupului prezența lor, care este una duhovnicească.

Atunci când vorbești cu cineva, ești atent la ceea ce spune el și răspunzi la mesajul pe care

interlocutorul ți-l transmite. Nu te gândești la altceva, nu te uiți în altă parte. Așa trebuie să fie și simțirea, starea sufletească a celui ce se roagă. Când te interesează un lucru la cineva, când îl rogi pentru ceva, când îi ceri ceva sau îi povestești un anumit lucru, tu ai o stare sufletească deosebită, care se transmite și interlocutorului. Toți Sfinții Părinți ne îndrumă în această privință: „Bagă de seamă când vorbești cu Dumnezeu, să fii cu sentimentul că te afli în fața Lui”.

Ceea ce îi spui lui Dumnezeu trebuie să treacă mai înainte prin mintea și sufletul tău. O rugăciune, ca să fie bine primită, trebuie făcută cu înțelegere și cu simțire. Altfel, o rugăciune spusă numai cu buzele nu este rugăciune, ci păcat. Sfântul Simeon Noul Teolog vorbește despre acest lucru când spune: „Este un mare păcat să te rogi lui Dumnezeu cu nesimțire”.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 1 martie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 5 martie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 6 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 13, 11-14; 14, 1-4; Ev. Matei 6, 14-21; glas 4, voscr. 4 → Duminica izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsăturii sec de brânză)
	18:00	Vecernia Iertării

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

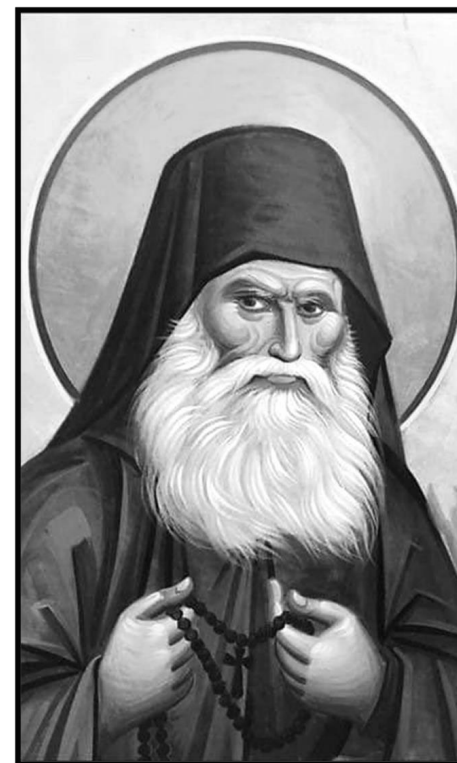

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Mândria încearcă să-și închipuie o lume și să trăiască în ea.
Smerenia primește lumea așa cum a zidit-o Dumnezeu.” – Sfântul Sofronie Saharov

Nr. 427 / 27 februarie 2022

AVEȚI GRIJĂ CA RÂVNA VOASTRĂ SĂ NU SLĂBEASCĂ

Să nu te lași pe tine necercetat nici un ceas. În fiecare ceas să te inspecți, să te cercetezi, să te controlezi. În acest moment ești în bună rânduială?

Tu, ca monah, dacă ești silitor, dacă ești nevoitor, te vei supune pe tine însuși unui control atent, întrebându-te: cum am petrecut toată ziua? Pe un bolnav nu îl urmărește numai medicul, ci însuși bolnavul se cercetează pe sine să vadă dacă, luând medicamentele pe care i le-a prescris medicul, se simte mai bine. Nu numai gheronda va urmări pe fiecare, ci și tu însuși te vei urmări pe sineși.

L-am întrebat de multe ori și pe gheronda Iosif cum a ajuns la această stare. Zice: „Să-ți spun ceva: Am adâncit mult îndemnul «cunoaște-te pe tine însuși». Ce ești tu? Nimic. Nu

SFÂNTUL
EFREM KATUNAKIOTUL

† 27 FEBRUARIE
1912 – 1998

ești nici cât un vierme. Nimic. A venit harul, te-a ridicat, ai devenit înger. A plecat harul, te-ai întors la aceleași. Da, dar nu-mi spune, cum putem să atragem harul? De tine depinde să ai o minte lină și liniștită, de tine depinde. Nu depinde de ispită, dacă te atacă, sau de comportamentul celui împreună-nevoitor cu tine, al celui ce este în obște cu tine. Tu însuși vei deveni pricina mântuirii tale, tu însuși vei deveni pricina nemântuirii tale. De tine depinde. Când tu vrei mântuirea ta, când te silești pe tine, toate vin prin rugăciune."

Este lucru știut că în primele zile când venim în obște avem râvnă ca întreg Athosul. Aveți grijă ca această râvnă să nu slăbească, să nu se stingă, fiindcă atunci nu este bine. Poți să sporești, să mărești această râvnă? Vrednic de laudă ești. Ai grijă ca nu cumva această râvnă – înțeleg râvnă la ascultare, la rugăciune, la osândirea de sine, priveghere la slujbă – să nu slăbească, să nu te ia somnul acasă la tine.

Să te cercetezi pe sine însuși, toate acestea sunt socotite râvnă. Dacă râvna se răcește, atunci să știi că nu umbli bine. De aceea, îndreptează-te pe tine însuși, ca să nu se răcească această râvnă, această fierbințeală. Fericit este fratele care reușește să-și mențină râvna de la început și până la sfârșitul vieții lui, fiindcă nu știi câți ani vei trăi în mănăstire.

În ziua de astăzi este greu, este foarte greu. La o mănăstire oarecare,

nu vreau să o numesc, părintele tămâia, și când a ajuns la stareț, nu l-a tămâiat. Starețul, când a trecut mai departe, l-a întrebat:

– Părinte, de ce nu mă tămâiezi?

– Gheronda, binecuvintează, nu te-am văzut în strană.

– Eram în strană, părinte.

– Nu, nu te-am văzut în strană.

Ceilalți care au auzit disputa asta între stareț și părintele, au zis: „Gheronda, părintele este străvăzător, știe ce-ți spune."

Se gândește el ce se gândește și zice: „Părintele are dreptate, nu eram aici, eram la un metoc." Gândul lui. Vedeți? Sfântul Nectarie în Eghina când a venit una ca să devină călugăriță, era începătoare, i-a zis:

– Fiica mea, avem 10-15 oițe să le paști.

– E, fie binecuvântat.

După o zi sau două, vine iar și zice:

– Gheronda, mă iau și pe mine gândurile, eu am venit aici să mă fac călugăriță, nu cioban la oi.

– Fiica mea, îi zice, când tămâiez te văd în strană.

Călugărița, deși era cu oile, gândul ei era la rugăciune, în biserică era cugetul ei, de aceea și sfântul o vedea înlăuntrul. Cugetul face diferența. De la cuget ne ticăloșim, de la cuget ne îmbunătățim. Călugărul nu are faptă, are cuget. Cugetul tău a zburat nu spre bine? Ești vinovat, ești vinovat. Vei spune poate: Cugetul omului nu se adună într-un loc. Bine, dar când fuge, străduiește-te să-l aduni la loc, să-l aduni iarăși.

Sursa: **Ieromonah Iosif Aghioritul, Starețul Efreim Katunakiotul**, Editura Evanghelismos, București, 2004

PĂRINTELE PETRONIU TĂNASE

RUGĂCIUNEA ESTE O CONVORBIRE ÎNTRE DOUĂ PERSOANE

Pentru a dobândi rugăciunea neconținută trebuie să facem astfel. Să zicem că te-ai trezit din somn dimineața. Mintea ta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu și să spună: „Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai mai dat o zi". Pentru că puteai să mori. Este atâta lume care se culcă seara și nu se mai trezește a doua zi. Atunci când te speli pe față, dimineața, să zici: „Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai dat această materie minunată, apa, care mă curăță și este bună pentru sănătatea oamenilor". Când te îmbraci cu haina ta, mintea să înalțe iar un gând către Dumnezeu: „Mulțumesc, Doamne, pentru haina aceasta care îmi acoperă goliciunea trupului și mă apără de intemperii". Și tot așa, în tot ceea ce faci, ai rugăciune neconținută. Acest mod de viață este realizabil pentru omul de rând.

Sfântul Maxim Mărturisitorul a fost întrebat odată de un frate: „Părinte, cum te poți ruga neconținut, pentru că zilnic trebuie să muncești, să te miști încoace,

încolo, și mintea se răspândește la treburile pe care le faci?". Sfântul Maxim a răspuns ucenicului: „Dumnezeu nu poruncește omului lucruri care nu sunt posibile acestuia".

Apostolul Pavel propovăduiește și el săvârșirea rugăciunii neconținute. Obținerea acestei stări de rugăciune permanentă se face prin dragoste, prin înfrânare, prin înălțarea minții la Dumnezeu și cugetare duhovnicească. Cine le are pe acestea, are rugăciune neconținută. Aceste exigențe creează în suflet o anumită așezare, pentru că prin dragoste ești în relații bune, în primul rând cu Dumnezeu și apoi cu întreaga lume. Cu Dumnezeu, mai întâi, pentru că dragostea față de Dumnezeu este porunca evanghelică cea mai mare. Prin înfrânare pui rânduială în cele trupesti ale tale, pentru că fără o disciplină, trupul nu ajută la sporirea duhovnicească. Prin cugetare duhovnicească mintea se ridică la Creatorul ei și, făcând asta, intră în permanentă legătură cu Cel de sus. Aceasta este rugăciunea neconținută.

După cum spun Sfinții Părinți, rugăciunea este înălțarea minții spre Dumnezeu sau, cum afirmă Sfântul Ioan Damaschin, convorbirea omului cu Dumnezeu. Analizând în modul cel mai simplu această definiție a rugăciunii, ne putem întreba: ce înseamnă dialogul dintre noi și Dumnezeu? Este o convorbire între două persoane. Rugăciunea pe care o facem noi presupune această